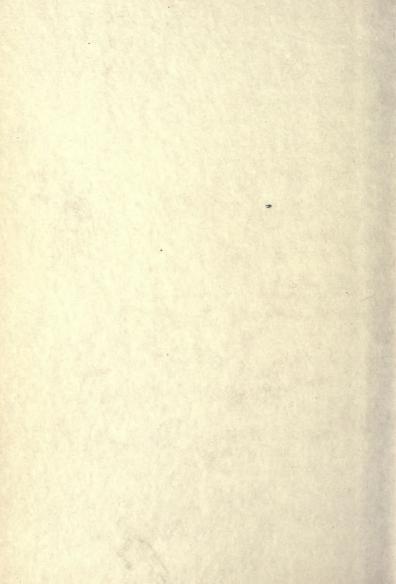
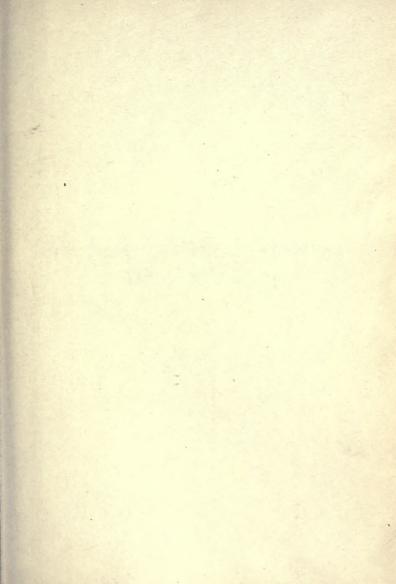
THE SECOND EPISTLE OF CLEMENT TO THE CORINTHIANS

T. W. CRAFER, D.D.

THE SECOND EPISTLE OF CLEMENT TO THE CORINTHIANS

TEXTS FOR STUDENTS. No. 22

GENERAL EDITORS: CAROLINE A. J. SKEEL, D.Lit.; H. J. WHITE, D.D.; J. P. WHITNEY, D.D., D.C.L.

THE SECOND EPISTLE OF CLEMENT TO THE CORINTHIANS

EDITED BY

T. W. CRAFER, D.D.

WARDEN OF THE COLLEGE OF GREYLADIES; PROFESSOR OF THEOLOGY AT QUEEN'S COLLEGE, LONDON

LONDON

SOCIETY FOR PROMOTING CHRISTIAN KNOWLEDGE

NEW YORK: THE MACMILLAN COMPANY

1921

THE SECOND EPISTLE OF CLEMENT TO THE CORINTHIANS

§ 1. THE AUTHOR.

THOUGH this treatise has been traditionally ascribed to Clement of Rome, its real authorship remains unknown. Most theories are based on the supposition that it must have been written by a Clement. Three of that name have been suggested by various scholars, but their guesses are unconvincing.

- (1) Bryennios (who was the first to bring the whole of the treatise to light by his discovery of a Constantinople manuscript containing it complete, and following upon the genuine first Clement) ascribed it to Clement of Rome. However, it differs so entirely both in style and in point of view that this is most unlikely.
- (2) Hilgenfeld ascribed it to Clement of Alexandria, but with still less likelihood. It is true that both quote the Gospel of the Egyptians, but this is discounted by the fact that this treatise quotes it as an authoritative Gospel, whereas the Alexandrian disparages it as not being among the four Gospels. Further, they give a different interpretation of the quotation.*

^{*} See Chap. XII., and Clem. Alex., Strom. iii. 13, where the source of the quotation is stated. Recent discoveries suggest that such a saying was current elsewhere (Grenfell and Hunt, Oxyrhynchus Papyri, vol. iv., pp. 22 ff.).

- (3) Harnack once favoured the view that it was written by the Clement mentioned in the Shepherd of Hermas (Vis. ii. 4). This suggests another Clement in the middle of the second century, who was connected with Rome, but was ordered to take Hermas's book (according to the vision) and send it to the cities abroad. Such an origin would account for the connection of the letter with the Church of Rome, and its ascription at a later date to the more famous Roman Clement. Harnack also suggests that it was the letter which Soter, Bishop of Rome about A.D. 170, is said to have sent to Corinth (Eusebius, H.E. iv. 23, 11). Soter may have used an old homily for the purpose, and it may have been kept at Corinth with the genuine letter of Clement, which also had come from Rome. In this way the two treatises may have subsequently been ascribed to one author.
- (4) Lightfoot, on the other hand, regards the treatise as having emanated from within the Corinthian Church, from the pen of an insignificant and unknown author. He explains its connection with the name of Clement by its having come next to the Epistle of Clement of Rome in the list of sacred literature preserved by the Church of Corinth. He suggests that such a volume would contain (a) $K\lambda\acute{\eta}\mu\epsilon\nu\tau os\ \pi\rho\delta s\ Ko\rho\iota\nu\theta\acute{\iota}ovs$, (b) $\pi\rho\delta s\ Ko\rho\iota\nu\theta\acute{\iota}ovs$, and that this led to both being regarded as Clement's. Zahn makes the same suggestion independently, and it agrees with the headings in the Codex Alexandrinus.

There is nothing to indicate the status of the author. Harnack thinks he was a layman, but this is not likely if the treatise is a homily, preached as a sermon in church, for the preacher was always either bishop or priest. In any case he was a man of small capacity or breadth of view. His pious platitudes may have been preserved for reading, without his name being attached

to them. It is conceivable that it was written by a layman for the clergy to use (see Chaps. XVII. and XIX., and § 2 below).

§ 2. FORM OF THE TREATISE.

There is no longer reason for thinking that it was a letter written from a distance, like the genuine Epistle of Clement. The discovery of the latter part of it by Bryennios in 1875 made it clear that it is really a homily, read to the assembled Church during the time of worship. Therefore, however feeble it may be in diction and theology, it is of unique interest as the first extant Christian sermon. In XIX, the writer declares that he is reading them an exhortation, his object being "that ye may both save yourselves and him that readeth in the midst of you." * This corresponds with the description given by Justin Martyr (Apol. 1. 67) of the reading of Scripture, followed by an explanation and instruction by the president; for in XVII. the hearers are urged to pay attention not only now, "while we are admonished by the presbyters, but likewise when we have departed home."

§ 3. PLACE OF WRITING.

If it be not a letter from a distance, but a homily addressed to the Corinthian Church, it must have been written at Corinth itself. This is borne out by internal evidence. For in VII. the arrival of those who came to the Isthmian games is described from the standpoint of those already at the place where the games were held (ϵ is τ oùs $\phi\theta a\rho \tau$ oùs $\dot{\alpha}\gamma \dot{\omega} v$ as $\kappa a \tau a \pi \lambda \dot{\epsilon} ov \sigma v$). The fact that

^{*} Kirsopp Lake would see in this a reference to a definite order of Readers in the Church (*The Apostolic Futhers*, vol. i., p. 159).

all the early evidence for the existence of the homily comes from the East is strongly against the theory that it came from Rome. It is unknown to the Western Fathers, and there is no Latin version of it.

§ 4. DATE.

The homily certainly belongs to the second century. but there are no sure indications of its date. However, it seems probable that it belonged to the first half of that century, as the following considerations suggest: (1) Had it been later, the author would scarcely have used an apocryphal Gospel as if it had the authority of one of the four evangelists. (2) Although he quotes Gospel language as Scripture, he draws a distinction between "the books" and "the Apostles" (see XIV.), which would scarcely have been drawn in the latter part of the second century. (3) His attack on Gnosticism is not directed against the particular tenets of later Gnostics, such as Valentinus and Marcion. Lightfoot (St. Clement of Rome, Appendix, p. 312) suggests that he would not have spoken of the heavenly Church (XIV.) in language so like that of Valentinus about the æon Ecclesia, nor would be have emphasized so unreservedly the antithesis between the Church and the synagogue, had he known the writings of the two heretics mentioned above. This would suit with a date about A.D. 140.

§ 5. CONTENTS.

The homily cannot be pronounced anything but feeble. As a literary work, Lightfoot judges it to be "almost worthless." It is a lengthy exhortation to a better life, with many repetitions in its appeal. Though it begins by urging the hearers to think of Christ as God and Judge, its Christology is no further developed. A

tendency on the part of the hearers to deny resurrection and judgment may have suggested the first words. For later (Chap. IX.) comes the warning: "Let not any one of you say that this flesh is not judged neither riseth again" (cf. 1 Cor. xv. 12). The whole bent of the homily is practical. Its exhortations are constantly based on Scripture; and if it contains few original thoughts, it is full of humble piety and earnestness.

Christ and salvation must be thought much of (I.), and our duty to Him is to do good works, as well as to confess Him (III., IV.). We must therefore forsake the world, and strive for the prize in the contest (V.-VIII.). Our flesh must be treated as the temple of God (IX.), and we must avoid both vice and doubtfulness (X., XI.). The coming of the kingdom must be awaited in the right spirit (XII.) Those without must be influenced by our repentance (XIII.), and the Church must be spiritualized (XIV.). Holiness of life must be the basis of our prayers (XV.), and fasting must lead to almsgiving (XVI.). Our repentance must not only be during public worship, but exhortations must lead to practical results in our lives (XVII.-XIX.). The righteous will win their reward in due time (XX.).

Reference has already been made to one quotation from an apocryphal Gospel. There are two more uncanonical sayings of our Lord, which are perhaps to be referred likewise to the Gospel of the Egyptians. The three are to be found in Chaps. IV., V., and XII.

§ 6. Sources.

1. Greek MSS. :

(a) Codex Alexandrinus (A) of the Bible, fifth century, now in the British Museum. It follows 1 Clement, but ends abruptly in the middle

of a sentence in Chap. XII.; the last twofifths of the treatise were therefore unknown before 1875. (It is stated to be by Clement in the table of contents, not in the heading.)

(b) Codex Constantinopolitanus (C), dated A.D. 1056. Found in the library of the Holy Sepulchre at Constantinople; published by Bryennios in 1875. It is independent of A, and contains 1 Clement, the Didache, Barnabas, etc.

2. Versions:

Syriac Version (S). Perhaps of eighth century, though the MS. itself was written in A.D. 1170. In Cambridge University Library (Add. 1700).

Latin Versions have not been found, and it seems not to have been known in the West.

The text of this edition is reprinted from that adopted by Lightfoot (*Apostolic Fathers* . . . Revised Texts with Short Introductions, etc.; London, 1912), by kind permission of the Lightfoot Trustees.

[ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β.]

Ι. 'ΑΔΕΛΦΟΙ, ούτως δεί ήμας φρονείν περί Ίησοῦ Χριστοῦ, ὡς περὶ Θεοῦ, ὡς περὶ κριτοῦ (ώντων καὶ νεκρῶν. καὶ ού δεί ήμας μικρά φρονείν περί της σωτηρίας ήμων . 2. έν τῷ γὰρ Φρονείν ἡμᾶς μικρὰ περὶ αὐτοῦ, μικρὰ καὶ ἐλπίζομεν λαβείν. και οι άκούοντες ώς περί μικρων άμαρτάνουσιν, και ήμεις άμαρτάνομεν, ουκ ειδότες πόθεν εκλήθημεν και ύπο τίνος καὶ εἰς ον τόπον, καὶ οσα ὑπέμεινεν Ἰησοῦς Χριστός παθείν ένεκα ήμων. 3. τίνα οθν ήμεις αθτώ δώσομεν άντιμισθίαν; η τίνα καρπον άξιον οδ ήμεν αὐτος έδωκεν; πόσα δὲ αὐτῷ ὀφείλομεν ὅσια; 4. τὸ φῶς γὰρ ἡμῖν ἐχαρίσατο, ώς πατήρ νίους ήμας προσηγόρευσεν, απολλυμένους ήμας έσωσεν. 5. ποίον οθν αίνον αὐτῷ δώσωμεν ἢ μισθὸν ἀντιμισθίας ων έλάβομεν; 6. πηροί οντες τη διανοία, προσκυνουντες λίθους καὶ ξύλα καὶ χρυσον καὶ ἄργυρον καὶ χαλκόν, έργα ανθρώπων καὶ ὁ βίος ήμων όλος αλλο οὐδὲν ήν εί μὴ θάνατος, ἀμαύρωσιν οὖν περικείμενοι καὶ τοιαύτης ἀχλύος γέμοντες έν τη δράσει, ανεβλέψαμεν αποθέμενοι έκείνο δ περικείμεθα νέφος τη αὐτοῦ θελήσει. 7. ηλέησεν γὰρ ήμᾶς καὶ σπλαγχνισθεὶς ἔσωσεν, θεασάμενος ἐν ἡμῖν πολλὴν πλάνην καὶ ἀπώλειαν, καὶ μηδεμίαν ἐλπίδα ἔχοντας σωτηρίας, εἰ μὴ τὴν παρ' αὐτοῦ. 8. ἐκάλεσεν γὰρ ἡμᾶς οὐκ όντας καὶ ἡθέλησεν έκ μὴ ὅντος εἶναι ἡμᾶς.

ΙΙ. Εὐφράνθητι, στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον, ἡ Is. liv. οὐκ ἀδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἡ τῆς

ἐχούσης τὸν ἀνδρα. Ὁ εἶπεν εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα, ἡμῶς εἶπεν · στεῖρα γὰρ ἦν ἡ ἐκκλησία ἡμῶν πρὸ τοῦ δοθῆναι αὐτῃ τέκνα. 2. ὁ δὲ εἶπεν βόησον ἡ οὐκ ἀδίνουσα, τοῦτο λέγει · τὰς προσευχὰς ἡμῶν ἀπλῶς ἀναφέρειν πρὸς τὸν Θεὸν μή, ὡς αἱ ἀδίνουσαι, ἐγκακῶμεν. 3. ὁ δὲ εἶπεν ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἡ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἔρημος ἐδόκει εἶναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ λαὸς ἡμῶν, νυνὶ δὲ πιστεύσαντες πλείονες ἐγενόμεθα τῶν δοκοῦντων ἔχειν Θεόν. 4. καὶ ἔτέρα δὲ γραφὴ λέγει ὅτι Οὐκ ῆλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλούς. 5. τοῦτο λέγει, ὅτι δεῖ τοὺς ἀπολλυμένους σώζειν · 6. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν μέγα καὶ θαυμαστόν, οὐ τὰ ἑστῶτα στηρίζειν ἀλλὰ τὰ πίπτοντα. 7. οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς ἡθέλησεν σῶσαι τὰ ἀπολλύμενα, καὶ ἔσωσεν πολλούς, ἐλθὼν καὶ καλέσας ἡμῶς ἦδη ἀπολλυμένους.

St. Matt. ix. 13. St. Mark ii. 17.

ΙΙΙ. Τοσοῦτον οὖν ἔλεος ποιήσαντος αὐτοῦ εἰς ἡμῶς πρῶτον μέν, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες τοῖς νεκροῖς θεοῖς οὐ θύομεν καὶ οὐ προσκυνοῦμεν αὐτοῖς, ἀλλὰ ἔγνωμεν δι' αὐτοῦ τὸν πατέρα τῆς ἀληθείας τίς ἡ γνῶσις ἡ πρὸς αὐτόν, ἡ τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι δι' οῦ ἔγνωμεν αὐτόν; 2. λέγει δὲ καὶ αὐτός τὸν ὁμολογήσαντά με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ πατρός μου. 3. Οὖτος οὖν ἐστὶν ὁ μισθὸς ἡμῶν, ἐὰν οὖν ὁμολογήσωμεν δι' οῦ ἐσώθημεν. 4. ἐν τίνι δὲ αὐτὸν ὁμολογοῦμεν; ἐν τῷ ποιεῖν ἃ λέγει καὶ μὴ παρακούειν αὐτοῦ τῶν ἐντολῶν, καὶ μὴ μόνον χείλεσιν αὐτὸν τιμᾶν ἀλλὰ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας. 5. λέγει δὲ καὶ ἐν τῷ Ἡσαῖᾳ. Ό λαὸς οὖτος τοῦς χείλεσιν με τιμῷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἄπεστιν ἀπ' ἐμοῦ.

St. Matt. x. 32. St. Luke xii. 8.

St. Mark xii. 30. Is. xxix. 13.

St. Matt.

IV. Μὴ μόνον οὖν αὐτὸν καλῶμεν Κύριον, οὐ γὰρ τοῦτο σώσει ἡμᾶς. 2. λέγει γάρ · Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, σωθήσεται, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην. 3. ὤστε οὖν, ἀδελφοί, ἐν τοῖς ἔργοις αὐτὸν ὁμολογῶμεν, ἐν τῷ ἀγαπᾶν ἑαυτούς, ἐν τῷ μὴ μοιχᾶσθαι μηδὲ καταλαλεῖν ἀλλήλων μηδὲ ζηλοῦν,

άλλ' έγκρατείς είναι, έλεήμονας, άγαθούς · καὶ συμπάσχειν άλλήλοις όφείλομεν, καὶ μὴ φιλαργυρείν. ἐν τούτοις τοίς έργοις όμολογωμεν αύτον καὶ μὴ έν τοῖς έναντίοις • 4. καὶ οὐ δεί ήμας φοβείσθαι τους ανθρώπους μαλλον άλλα τον Θεόν, 5. διὰ τοῦτο, ταῦτα ὑμῶν πρασσόντων, εἶπεν ὁ Κύριος. Έαν ήτε μετ' έμου συνηγμένοι έν τω κόλπω μου και μή ποιήτε τας ? The Gospel έντολάς μου, ἀποβαλω ύμας και έρω ύμιν 'Υπάγετε ἀπ' έμου, οὐκ Egyptians. οίδα ύμας πόθεν έστέ, έργαται άνομίας.

of the

V. "Οθεν, άδελφοί, καταλείψαντες την παροικίαν τοῦ κόσμου τούτου ποιήσωμεν το θέλημα τοῦ καλέσαντος ήμας, καὶ μὴ φοβηθωμεν έξελθεῖν έκ τοῦ κόσμου τούτου. 2. λέγει γαρ ὁ Κύριος · "Εσεσθε ώς αρνία ἐν μέσω λύκων · 3. ἀποκριθείς? The Gospel δε ὁ Πέτρος αὐτῷ λέγει · 'Εὰν οὖν διασπαράξωσιν οἱ λύκοι τὰ Egyptians. άρνία; 4. εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρω · Μὴ φοβείσθωσαν τὰ άρνία τοὺς λύκους μετὰ τὸ ἀποθανεῖν αὐτά. καὶ ὑμεῖς μὴ φοβεῖσθε τούς ἀποκτέννοντας ύμας και μηδέν ύμιν δυναμένους ποιείν, άλλά φοβείσθε τον μετά το άποθανείν ύμας έχοντα έξουσίαν ψυχής και σώματος, τοῦ βαλείν els γέενναν πυρός. 5. Καὶ γινώσκετε. άδελφοί, ὅτι ἡ ἐπιδημία ἡ ἐν τῷ κόσμω τούτω τῆς σαρκὸς ταύτης μικρά έστιν καὶ όλιγοχρόνιος ή δὲ έπαγγελία τοῦ Χριστού μεγάλη καὶ θαυμαστή έστιν, καὶ ἀνάπαυσις της μελλούσης βασιλείας καὶ ζωής αἰωνίου. 6. τί οὖν ἐστὶν ποιήσαντας έπιτυχείν αὐτῶν, εἰ μὴ τὸ ὁσίως καὶ δικαίως άναστρέφεσθαι, καὶ τὰ κοσμικὰ ταῦτα ὡς ἀλλότρια ἡγεῖσθαι καὶ μὴ ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; 7. ἐν γὰρ τῷ ἐπιθυμεῖν ἡμᾶς κτήσασθαι ταθτα άποπίπτομεν της όδου της δικαίας.

of the

VI. Λέγει δὲ ὁ Κύριος · Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν. ἐὰν ἡμεῖς θέλωμεν καὶ Θεῷ δουλεύειν καὶ μάμωνα, άσύμφορον ἡμίν ἐστίν. 2. τι γὰρ τὸ ὄφελος, ἐάν τις τὸν κόσμον όλον κερδήση την δε ψυχην ζημιωθή; 3. έστιν δε οῦτος ὁ αἰων καὶ ὁ μέλλων δύο ἐχθροί. 4. οῦτος λέγει μοιχείαν καὶ φθορὰν καὶ φιλαργυρίαν καὶ ἀπάτην, ἐκεῖνος δὲ

St. Matt. vi. St. Luke xvi. 13. St. Matt. xvi. 26. St. Mark viii. 36.

τούτοις ἀποτάσσεται. 5. οὐ δυνάμεθα οὖν τῶν δύο φίλοι εἶναι · δεῖ δὲ ἡμᾶς τούτῳ ἀποταξαμένους ἐκείνῳ χρῶσθαι. 6. οἰώμεθα ὅτι βέλτιόν ἐστιν τὰ ἐνθάδε μισῆσαι, ὅτι μικρὰ καὶ ὀλιγοχρόνια καὶ φθαρτά · ἐκείνα δὲ ἀγαπῆσαι, τὰ ἀγαθὰ τὰ ἄφθαρτα. 7. ποιοῦντες γὰρ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ εὐρήσομεν ἀνάπαυσιν · εἰ δὲ μήγε, οὐδὲν ἡμᾶς ῥύσεται ἐκ τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἐὰν παρακούσωμεν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ. 8. λέγει δὲ καὶ ἡ γραφὴ ἐν τῷ Ἰεζεκιὴλ ὅτι Ἑὰν ἀναστῆ Νῶε καὶ Ἰῶβ καὶ Δανιήλ, οὐ ῥύσονται τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν τῷ αἰχμαλωσία. 9. εἰ δὲ καὶ οἱ τοιοῦτοι δίκαιοι οὖ δύνανται ταῖς ἑαυτῶν δικαιοσύναις ῥύσασθαι τὰ τέκνα αὐτῶν · ἡμεῖς, ἐὰν μὴ τηρήσωμεν τὸ βάπτισμα ἁγνὸν καὶ ἀμίαντον, ποία πεποιθήσει εἰσελευσόμεθα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Θεοῦ; ἡ τίς ἡμῶν παράκλητος ἔσται, ἐὰν μὴ εὐρεθῶμεν ἔργα ἔχοντες ὅσια καὶ δίκαια:

Ezek. xiv. 14, 18.

VII. "Ωστε οὖν, ἀδελφοί μου, ἀγωνισώμεθα, εἰδότες ὅτι ἐν χερσὶν ὁ ἀγών, καὶ ὅτι εἰς τοὺς φθαρτοὺς ἀγῶνας καταπλέουσιν πολλοί, ἀλλ' οὐ πάντες στεφανοῦνται, εἰ μὴ οἱ πολλὰ κοπιάσαντες καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι. 2. ἡμεῖς οὖν ἀγωνισώμεθα, ἵνα πάντες στεφανωθῶμεν. 3. ὥστε θέωμεν τὴν ὁδὸν τὴν εὐθεῖαν, ἀγῶνα τὸν ἄφθαρτον, καὶ πολλοὶ εἰς αὐτὸν καταπλεύσωμεν καὶ ἀγωνισώμεθα, ἵνα καὶ στεφανωθῶμεν καὶ εἰ μὴ δυνάμεθα πάντες στεφανωθῆναι, καν ἐγγὺς τοῦ στεφάνου γενώμεθα. 4. εἰδέναι ἡμᾶς δεῖ, ὅτι ὁ τὸν φθαρτὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, ἐὰν εὐρεθŷ φθείρων, μαστιγωθεὶς αἴρεται καὶ ἔξω βάλλεται τοῦ σταδίου. 5. τί δοκεῖτε; ὁ τὸν τῆς ἀφθαρσίας ἀγῶνα φθείρας, τί παθεῖται; 6. τῶν γὰρ μὴ τηρησάντων, φησίν, τὴν σφραγίδα ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται, καὶ ἔσονται εἰς ὅρασιν πάση σαρκί.

Is. Ixvi. 24.

VIII. 'Ως οὖν ἐσμὲν ἐπὶ γῆς, μετανοήσωμεν· 2. πηλὸς γάρ ἐσμεν εἰς τὴν χείρα τοῦ τεχνίτου. ὃν τρόπον γὰρ ὁ

κεραμεύς, έὰν ποιή σκεῦος καὶ έν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ διαστραφή ή συντριβή, πάλιν αὐτὸ ἀναπλάσσει · ἐὰν δὲ προφθάση είς την κάμινον τοῦ πυρός αὐτὸ βαλεῖν, οὐκέτι βοηθήσει αὐτῶ · οὕτως καὶ ἡμεῖς, ἔως ἐσμὲν ἐν τούτω τῶ κόσμω, εν τη σαρκί ά επράξαμεν πονηρά μετανοήσωμεν εξ όλης της καρδίας, ΐνα σωθώμεν ύπο του Κυρίου, έως έχομεν καιρον μετανοίας · 3. μετά γάρ το έξελθειν ήμας έκ τοῦ κόσμου, οὐκέτι δυνάμεθα ἐκεῖ ἐξομολογήσασθαι ἡ μετανοείν έτι. 4. ώστε, άδελφοί, ποιήσαντες το θέλημα του πατρός καὶ τὴν σάρκα άγνὴν τηρήσαντες καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου φυλάξαντες ληψόμεθα ζωήν αἰώνιον. 5. λέγει γὰρ ὁ Κύριος έν τῷ εὐαγγελίω · Εἰ τὸ μικρὸν οὐκ ἐτηρήσατε, τὸ μέγα τίς ὑμιν St. Matt. δώσει; λέγω γὰρ ύμιν ὅτι ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστω καὶ ἐν πολλῷ St. Luke πιστός έστιν. 6. ἄρα οὖν τοῦτο λέγει · τηρήσατε τὴν σάρκα άγνην καὶ την σφραγίδα ἄσπιλον, ἵνα την ζωην ἀπολά-BWHEV.

XXV. 21. xvi. 10, 11.

ΙΧ. Καὶ μὴ λεγέτω τις ὑμῶν, ὅτι αὕτη ἡ σὰρξ οὐ κρίνεται οὐδὲ ἀνίσταται. 2. γνῶτε · ἐν τίνι ἐσώθητε, ἐν τίνι άνεβλέψατε, εί μὴ έν τῆ σαρκὶ ταύτη ὄντες; 3. δεί οὖν ήμας ως ναδν Θεού φυλάσσειν την σάρκα. 4. δν τρόπον γαρ έν τη σαρκί εκλήθητε, καί έν τη σαρκί ελεύσεσθε. 5. εί Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ σώσας ήμᾶς, ὢν μὲν τὸ πρῶτον πνεῦμα, έγένετο σὰρξ καὶ οὕτως ἡμᾶς ἐκάλεσεν, οὕτως καὶ ἡμεῖς έν ταύτη τη σαρκὶ ἀποληψόμεθα τὸν μισθόν. 6. ἀγαπωμεν οὖν ἀλλήλους, ὅπως ἔλθωμεν πάντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεού. 7. ώς εχομεν καιρών του ιαθήναι, επιδώμεν εαυτούς τῷ θεραπεύοντι Θεῷ, ἀντιμισθίαν αὐτῷ διδόντες · 8. ποίαν; τδ μετανοήσαι έξ είλικρινούς καρδίας . 9. προγνώστης γάρ έστιν των πάντων καὶ είδως ήμων τὰ έν καρδία. 10. δωμεν οθν αὐτῷ αἶνον αἰώνιον, μὴ ἀπὸ στόματος μόνον ἀλλὰ καὶ άπο καρδίας, ενα ήμας προσδέξηται ώς νίούς. 11. και γάρ είπεν ὁ Κύριος · 'Αδελφοί μου οῦτοί είσιν οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα St. Matt. τοῦ πατρός μου.

xii. 50.

Χ. "Ωστε, ἀδελφοί μου, ποιήσωμεν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς, ἵνα ζήσωμεν, καὶ διώξωμεν μᾶλλον τὴν ἀρετήν, τὴν δὲ κακίαν καταλείψωμεν ὡς προοδοιπόρον τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ φύγωμεν τὴν ἀσέβειαν, μὴ ἡμᾶς καταλάβη κακά. 2. ἐὰν γὰρ σπουδάσωμεν ἀγαθοποιεῖν, διώξεται ἡμᾶς εἰρήνη. 3. Διὰ ταύτην γὰρ τὴν αἰτίαν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν ἄνθρωπον, οἵτινες παράγουσι φόβους ἀνθρωπίνους, προηρημένοι μᾶλλον τὴν ἐνθάδε ἀπόλαυσιν ἢ τὴν μέλλουσαν ἐπαγγελίαν. 4. ἀγνοοῦσιν γὰρ ἡλίκην ἔχει βάσανον ἡ ἐνθάδε ἀπόλαυσις, καὶ οἴαν τρυφὴν ἔχει ἡ μέλλουσα ἐπαγγελία. 5. καὶ εἰ μὲν αὐτοὶ μόνοι ταῦτα ἔπρασσον, ἀνεκτὸν ἦν · νῦν δὲ ἐπιμένουσιν κακοδιδασκαλοῦντες τὰς ἀναιτίους ψυχάς, οὐκ εἰδότες ὅτι δισσὴν ἔξουσιν τὴν κρίσιν, αὐτοί τε καὶ οἱ ἀκούοντες αὐτῶν.

ΧΙ. Ἡμεῖς οὖν ἐν καθαρᾶ καρδία δουλεύσωμεν τῷ Θεώ.

? Eldad and Modad.

καὶ ἐσόμεθα δίκαιοι · ἐὰν δὲ μὴ δουλεύσωμεν διὰ τοῦ μὴ πιστεύειν ήμας τη έπαγγελία του Θεού, ταλαίπωροι έσόμεθα. 2. λέγει γὰρ καὶ ὁ προφητικὸς λόγος • Ταλαίπωροί εἰσιν οἰ δίψυχοι, οἱ διστάζοντες τῆ καρδία, οἱ λέγοντες. Ταῦτα πάντα ἡκούσαμεν και έπι των πατέρων ήμων, ήμεις δε ήμέραν εξ ήμέρας προσδεχόμενοι οὐδὲν τούτων έωράκαμεν. 3. 'Ανόητοι, συμβάλετε έαυτους ξύλω, λάβετε άμπελον πρώτον μεν φυλλοροεί, είτα βλαστός γίνεται, μετά ταῦτα ὄμφαξ, είτα σταφυλή παρεστηκυία . 4. ούτως και ὁ λαός μου ἀκαταστασίας και θλίψεις ἔσχεν, ἔπειτα ἀπολήψεται τὰ ἀγαθά. 5. "Ωστε, ἀδελφοί μου, μὴ διψυχῶμεν, άλλὰ έλπίσαντες ὑπομείνωμεν, ἵνα καὶ τὸν μισθὸν κομισώμεθα. 6. πιστός γάρ έστιν ὁ ἐπαγγειλάμενος τὰς ἀντιμισθίας ἀποδιδόναι έκάστω των έργων αὐτοῦ. 7. ἐὰν οὖν ποιήσωμεν τὴν δικαιοσύνην έναντίον τοῦ Θεοῦ, εἰσήξομεν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ ληψόμεθα τὰς ἐπαγγελίας ἃς οὖς οὖκ ἤκουσεν οὖδὲ όφθαλμὸς είδεν, οὐδὲ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀνέβη.

Heb. x. 23.

1 Cor. ii. 9.

ΧΙΙ. Ἐκδεχώμεθα οὖν καθ' ὥραν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη, ἐπειδὴ οὖκ οἴδαμεν τὴν

ημέραν της επιφανείας του Θεού. 2. επερωτηθείς γάρ αυτός ό Κύριος ὑπό τινος, πότε ήξει αὐτοῦ ή βασιλεία, εἶπεν. "Όταν ἔσται τὰ δύο ἔν, καὶ τὸ ἔξω ώς τὸ ἔσω, καὶ τὸ ἄρσεν μετὰ της θηλείας, ούτε άρσεν ούτε θηλυ. 3. τα δύο δὲ εν έστιν, όταν Egyptians. λαλώμεν έαυτοις άλήθειαν, και έν δυσι σώμασιν άνυποκρίτως είη μία ψυχή. 4. καὶ τὸ ἔξω ώς τὸ ἔσω, τοῦτο λέγει την ψυχὴν λέγει τὸ ἔσω, τὸ δὲ ἔξω τὸ σῶμα λέγει. ὃν τρόπον οὖν σου τὸ σῶμα φαίνεται, οὕτως καὶ ἡ ψυχή σου δηλος έστω έν τοίς καλοίς έργοις. 5. καὶ τὸ άρσεν μετά της θηλείας ούτε άρσεν ούτε θήλυ, τούτο λέγει, ἵνα άδελφὸς ἰδὼν άδελφὴ. μηδεν φρονή περὶ αὐτής θηλυκόν, μηδε φρονή τι περὶ αὐτοῦ άρσενικόν. 6. ταθτα ύμων ποιούντων, φυσίν, έλεύσεται ή βασιλεία του πατρός μου.

ΧΙΙΙ. 'Αδελφοί οδυ ήδη ποτε μετανοήσωμεν · νήψωμεν έπὶ τὸ ἀγαθόν · μεστοὶ γάρ ἐσμεν πολλῆς ἀνοίας καὶ πονηρίας. έξαλείψωμεν άφ' ήμων τὰ πρότερα άμαρτήματα, καὶ μετανοήσαντες έκ ψυχής σωθώμεν, καὶ μὴ γινώμεθα άνθρωπάρεσκοι · μηδε θέλωμεν μόνον έαυτοις άρεσκειν, άλλά καὶ τοις έξω ἀνθρώποις ἐπὶ τῆ δικαιοσύνη, ἵνα τὸ ὄνομα δι' ήμας μη βλασφημήται. 2. Λέγει γαρ καὶ ὁ Κύριος . Διὰ παντός τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται ἐν πᾶσιν τοῖς ἔθνεσιν · Is. lii. 5. καὶ πάλιν · Οὐαὶ δι' δν βλασφημεῖται τὸ δνομά μου · ἐν τίνι Is. lii. 5. βλασφημείται; έν τῷ μὴ ποιείν ὑμᾶς ἃ βούλομαι. 3. τὰ ἔθνη γάρ, ἀκούοντα ἐκ τοῦ στόματος ἡμῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, ὡς καλὰ καὶ μεγάλα θαυμάζει · ἔπειτα, καταμαθόντα τὰ ἔργα ἡμῶν ὅτι οὐκ ἔστιν ἄξια τῶν ἡημάτων ὧν λέγομεν, ένθεν είς βλασφημίαν τρέπονται, λέγοντες είναι μῦθόν τινα καὶ πλάνην, 4. ὅταν γὰρ ἀκούσωσιν παρ' ἡμῶν ὅτι λέγει ό Θεός . Οὐ χάρις ὑμιν εἰ ἀγαπατε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμας, ἀλλὰ St. Luke vi. χάρις ύμιν εἰ άγαπατε τοὺς έχθροὺς καὶ τοὺς μισοῦντας ύμας· 32, 35. ταῦτα ὅταν ἀκούσωσιν, θαυμάζουσιν τὴν ὑπερβολὴν τῆς άγαθότητος · όταν δὲ ἴδωσιν ὅτι οὐ μόνον τοὺς μισοῦντας

οὐκ ἀγαπωμεν, ἀλλ' ὅτι οὐδὲ τοὺς ἀγαπωντας, καταγελωσιν ήμων, καὶ βλασφημεῖται τὸ ὅνομα.

Jer. vii. 11. St. Matt. xxi. 13.

Eph. i. 23. Gen. i. 27.

ΧΙΥ. "Ωστε, άδελφοί, ποιούντες τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς ήμων Θεού ἐσόμεθα ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς πρώτης, τῆς πνευματικής, τής προ ήλίου καὶ σελήνης έκτισμένης · έὰν δὲ μὴ ποιήσωμεν το θέλημα Κυρίου, έσόμεθα έκ της γραφής της λεγούσης Έγενήθη ὁ οἶκός μου σπήλαιον ληστών. ώστε οἶν αίρετισώμεθα άπὸ τῆς έκκλησίας τῆς ζωῆς εἶναι, ἵνα σωθώμεν. 2. οὐκ οἴομαι δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν ὅτι ἐκκλησία ζῶσα σωμά έστιν Χριστου· λέγει γαρ ή γραφή· Έποιησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄρσεν καὶ θήλυ τὸ ἄρσεν ἐστὶν ὁ Χριστός, τὸ θηλυ ή έκκλησία · καὶ ὅτι τὰ βιβλία καὶ οἱ ἀπόστολοι τὴν έκκλησίαν οὐ νῦν είναι, άλλὰ ἄνωθεν λέγουσιν, δήλον · ήν γάρ πνευματική, ώς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἡμῶν, ἐφανερώθη δὲ ἐπ' έσχάτων των ήμερων ίνα ήμας σώση · 3. ή έκκλησία δέ πνευματική οὖσα έφανερώθη έν τή σαρκὶ Χριστοῦ, δηλοῦσα ήμεν ότι, έάν τις ήμων τηρήση αὐτὴν έν τῆ σαρκὶ καὶ μὴ φθείρη, ἀπολήψεται αὐτὴν ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἀγίω· ἡ γὰρ σάρξ αύτη αντίτυπός έστιν του πνεύματος ούδεις ουν το άντίτυπον φθείρας το αὐθεντικον μεταλήψεται, ἄρα οὖν τοῦτο λέγει, άδελφοί, Τηρήσατε την σάρκα ίνα τοῦ πνεύματος μεταλάβητε. 4. εί δε λέγομεν είναι την σάρκα την έκκλησίαν καὶ τὸ πνεῦμα Χριστόν, ἄρα οὖν ὁ ὑβρίσας τὴν σάρκα ύβρισεν την έκκλησίαν. ὁ τοιούτος οὐν οὐ μεταλήψεται τοῦ πνεύματος, δ έστιν ὁ Χριστός. 5. τοσαύτην δύναται ή σάρξ αθτη μεταλαβείν (ωὴν καὶ ἀθανασίαν, κολληθέντος αὐτῆ τοῦ πνεύματος του άγίου. οὔτε έξειπεῖν τις δύναται οὔτε λαλήσαι ά ήτοίμασεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

r. Cor. ii. 9.

XV. Οὐκ 'οιομαι δὲ ὅτι μικρὰν συμβουλίαν ἐποιησάμην περὶ ἐγκρατείας, ἣν ποιήσας τις οὐ μετανοήσει, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν σώσει κἀμὲ τὸν συμβουλεύσαντα. μισθὸς γὰρ οὐκ ἔστιν μικρὸς πλανωμένην ψυχὴν καὶ ἀπολλυμένην ἀποστρέ-

ψαι είς τὸ σωθήναι. 2. ταύτην γὰρ ἔχομεν τὴν ἀντιμισθίαν άποδοῦναι τῷ Θεῷ τῷ κτίσαντι ἡμᾶς, ἐὰν ὁ λέγων καὶ άκούων μετά πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ λέγη καὶ ἀκούη. 3. εμμείνωμεν οθν εφ' οδς επιστεύσαμεν δίκαιοι καὶ όσιοι, ίνα μετά παρρησίας αἰτώμεν τον θεον τον λέγοντα · "Ετι Is. Iviii. 9. λαλούντός σου έρω 'Ιδού πάρειμι. 4. τούτο γάρ το ρήμα μεγάλης έστιν έπαγγελίας σημείον ετοιμότερον γαρ έαυτον λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ διδόναι τοῦ αἰτοῦντος. 5, τοσαύτης οὖν χρηστότητος μεταλαμβάνοντες μη φθονήσωμεν έαυτοῖς τυχείν τοσούτων άγαθων. όσην γαρ ήδονην έχει τα ρήματα ταύτα τοίς ποιήσασιν αὐτά, τοσαύτην κατάκρισιν ἔχει τοίς παρακούσασιν.

ΧΥΙ. "Ωστε, άδελφοί, άφορμην λαβόντες ου μικράν είς τὸ μετανοήσαι, καιρὸν ἔχοντες ἐπιστρέψωμεν ἐπὶ τὸν καλέσαντα ήμας Θεόν, εως ετι έχομεν τον παραδεχόμενον ήμας. 2. έὰν γὰρ ταῖς ἡδυπαθείαις ταύταις ἀποταξώμεθα καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν νικήσωμεν έν τῷ μὴ ποιείν τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς τὰς πονηράς, μεταληψόμεθα τοῦ ἐλέους Ἰησοῦ. 3. Γινώσκετε δε ότι ξρχεται ήδη ή ήμερα της κρίσεως ώς κλίβανος καιόμενος, και τακήσονται αί δυνάμεις των οὐρανων, καὶ πῶσα ή γη ώς μόλιβος έπὶ πυρὶ τηκόμενος, καὶ τότε φανήσεται τὰ κρύφια καὶ φανερὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. 4. καλὸν οὖν έλεημοσύνη ώς μετάνοια άμαρτίας · κρείσσων νηστεία προσευχής, έλεημοσύνη δε άμφοτέρων · άγάπη δε καλύπτει πλήθος Prov. x. 12. άμαρτιών προσευχή δε έκ καλής συνειδήσεως έκ θανάτου ρίεται. μακάριος πας ὁ εύρεθεὶς ἐν τούτοις πλήρης · ἐλεημοσύνη γὰρ κούφισμα άμαρτίας γίνεται.

Mal. iv. 1. Is. xxxiv. 4.

1 Pet. iv. 8.

ΧΥΙΙ. Μετανοήσωμεν οθν έξ όλης καρδίας, ίνα μή τις ήμων παραπόληται. εί γαρ έντολας έχομεν, ίνα και τούτο πράσσωμεν, ἀπὸ τῶν εἰδώλων ἀποσπᾶν καὶ κατηχεῖν, πόσω μαλλον ψυχὴν ήδη γινώσκουσαν τὸν Θεὸν οὐ δεῖ ἀπόλλυσθαι; 2. συλλάβωμεν οθν έαυτοίς καὶ τους ἀσθενούντας

ανάγειν περί το άγαθόν, όπως σωθώμεν απαντές και έπιστρέψωμεν άλλήλους καὶ νουθετήσωμεν. 3. καὶ μὴ μόνον άρτι δοκώμεν προσέχειν καὶ πιστεύειν έν τῷ νουθετείσθαι ήμας ύπο των πρεσβυτέρων, άλλα και όταν είς οίκον άπαλλαγωμεν, μνημονεύωμεν των του Κυρίου ένταλμάτων, καὶ μη αντιπαρελκώμεθα από των κοσμικών επιθυμιών, αλλά πυκνότερον προσερχόμενοι πειρώμεθα προκόπτειν έν ταις έντολαίς του Κυρίου, ίνα πάντες το αυτό φρονούντες συνηγμένοι διμεν έπὶ τὴν ζωήν. 4. εἶπεν γὰρ ὁ Κύριος "Ερχομαι συναγαγείν πάντα τὰ ἔθνη, φυλάς και γλώσσας τοῦτο δὲ λέγει την ημέραν της επιφανείας αυτού, ότε έλθων λυτρώσεται ήμας εκαστον κατά τὰ έργα αὐτοῦ. 5. καὶ ὅψονται τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τὸ κράτος οἱ ἄπιστοι, καὶ ξενισθήσονται ἰδόντες τδ βασίλειον τοῦ κόσμου έν τῷ Ἰησοῦ λέγοντες, Οὐαὶ ἡμῖν, ότι συ ης και ουκ ήδειμεν και ουκ επιστεύομεν, και ουκ έπειθόμεθα τοῖς πρεσβυτέροις τοῖς ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν περὶ της σωτηρίας ήμων καὶ Ο σκώληξ αὐτών οὐ τελευτήσει καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται καὶ ἔσονται εἰς ὅρασιν πάση σαρκί. 6. την ημέραν έκείνην λέγει της κρίσεως, όταν όψονται τους έν ήμιν ἀσεβήσαντας καὶ παραλογισαμένους τὰς έντολὰς Ἰησοῦ Χριστοῦ. 7. οἱ δὲ δίκαιοι εὐπραγήσαντες καὶ ὑπομείναντες τὰς βασάνους καὶ μισήσαντες τὰς ἡδυπαθείας τῆς ψυχής, όταν θεάσωνται τοὺς ἀστοχήσαντας καὶ ἀρνησαμένους διὰ τῶν λόγων ἢ διὰ τῶν ἔργων τὸν Ἰησοῦν, ὅπως κολάζονται δειναίς βασάνοις πυρί ἀσβέστω, ἔσονται δόξαν διδόντες τῶ Θεῶ αὐτῶν, λέγοντες ὅτι Ἔσται ἐλπὶς τῷ δεδουλευκότι

XVIII. Καὶ ἡμεῖς οὖν γενώμεθα ἐκ τῶν εὐχαριστούντων, τῶν δεδουλευκότων τῷ Θεῷ, καὶ μὴ ἐκ τῶν κρινομένων ἀσεβῶν. 2. καὶ γὰρ αὐτὸς πανθαμαρτωλὸς ὧν καὶ μήπω ψυγὼν τὸν πειρασμόν, ἀλλ' ἔτι ὧν ἐν μέσοις τοῖς ὀργάνοις τοῦ διαβόλου, σπουδάζω τὴν δικαιοσύνην διώκειν, ὅπως

θεω έξ όλης καρδίας.

Is. lxvi. 18.

Is. 1xvi. 18.

Is. lxvi. 24.

ισχύσω κάν έγγυς αὐτης γενέσθαι, φοβούμενος την κρίσιν την μέλλουσαν.

ΧΙΧ, "Ωστε, άδελφοὶ καὶ άδελφαί, μετὰ τὸν Θεὸν τῆς άληθείας άναγινώσκω ύμιν έντευξιν είς το προσέχειν τοίς γεγραμμένοις, ίνα καὶ έαυτοὺς σώσητε καὶ τὸν ἀναγινώσκοντα έν ύμιν · μισθον γαρ αιτώ ύμας το μετανοήσαι έξ όλης καρδίας σωτηρίαν ξαυτοίς καὶ ζωήν διδόντας. τοῦτο γάρ ποιήσαντες σκοπόν πάσιν τοις νέοις θήσομεν τοις βουλομένοις περί την εύσεβειαν καὶ την χρηστότητα τοῦ Θεοῦ φιλοπονείν. 2, καὶ μὴ ἀηδώς ἔχωμεν καὶ ἀγανακτώμεν οἱ ἄσοφοι, ὅταν τις ἡμᾶς νουθετή καὶ ἐπιστρέφη ἀπὸ τῆς ἀδικίας είς την δικαιοσύνην. ένίστε γαρ πονηρά πράσσοντες ού γινώσκομεν διά την διψυχίαν καὶ ἀπιστίαν την ένουσαν έν τοίς στήθεσιν ήμων, καὶ ἐσκοτίσμεθα τὴν διάνοιαν ὑπο των Eph. iv. 17. έπιθυμιών των ματαίων. 3. πράξωμεν οθν την δικαιοσύνην ίνα είς τέλος σωθώμεν. μακάριοι οι τούτοις ύπακούοντες τοις προστάγμασιν· καν ολίγον χρόνον κακοπαθήσωσιν έν τῷ κόσμῳ, τὸν ἀθάνατον τῆς ἀναστάσεως καρπὸν τρυγήσουσιν. 4. μη οθν λυπείσθω ὁ εὐσεβης έὰν έπὶ τοῖς νθν χρόνοις ταλαιπωρή · μακάριος αὐτὸν ἀναμένει χρόνος · ἐκείνος ανω μετά των πατέρων αναβιώσας ευφρανθήσεται είς τὸν άλύπητον αίωνα.

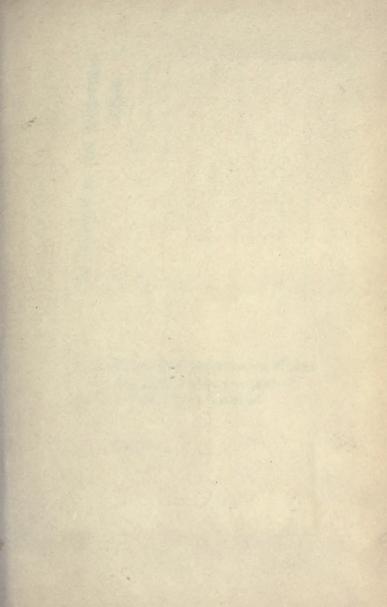
ΧΧ. 'Αλλά μηδε έκείνο την διάνοιαν υμών ταρασσέτω, ότι βλέπομεν τους άδίκους πλουτούντας, καὶ στενοχωρουμένους τούς τοῦ Θεοῦ δούλους. 2. πιστεύωμεν οὖν, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί · Θεοῦ ζῶντος πείραν ἀθλοῦμεν, καὶ γυμναζόμεθα τῷ νῦν βίω ἴνα τῷ μέλλοντι στεφανωθῶμεν. 3. οὐδεὶς τῶν δικαίων ταχύν καρπον έλαβεν, άλλ' έκδεχεται αὐτόν. 4. ε γάρ τον μισθον των δικαίων ο Θεός συντόμως ἀπεδίδου, εὐθέως ἐμπορίαν ἠσκοῦμεν καὶ οὐ θεοσέβειαν ἐδοκοῦμεν γαρ είναι δίκαιοι, οὐ τὸ εὐσεβες άλλα τὸ κερδαλέον διώκοντες.

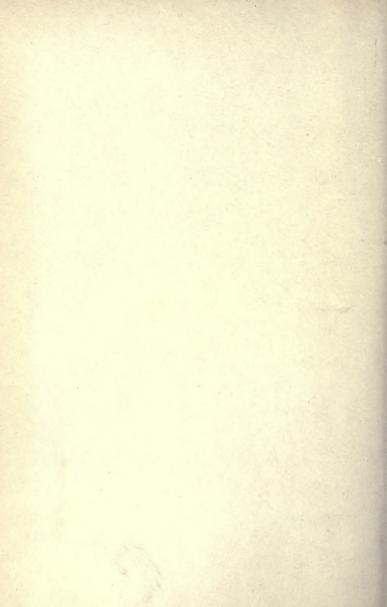
καὶ διὰ τοῦτο θεία κρίσις ἔβλαψεν πνεῦμα μὴ ὂν δίκαιον, καὶ ἐβάρυνεν δεσμοῖς.

5. Τῷ μόνφ Θεῷ ἀοράτῳ, πατρὶ τῆς ἀληθείας, τῷ ἐξαποστείλαντι ἡμῖν τὸν σωτῆρα καὶ ἀρχηγὸν τῆς ἀφθαρσίας, δι' οδ καὶ ἐφανέρωσεν ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπουράνιον ζωήν, αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ond epistle to the Corinthian

PONTIFICAL INSTITUTE OF MEDIAEVAL STUDIES
59 QUEEN'S PARK CRESCENT
TORONTO-5, CANADA

17174 .

TEXTS FOR STUDENTS

- SELECT PASSAGES from Josephus, Tacitus, Suetonius. I Cassius. Illustrative of Christianity in the First Centur Arranged by H. J. White, D.D. 3d. net.
- 2. SELECTIONS FROM MATTHEW PARIS. Arranged by C. J. Skeel, 9d. net.
- SELECTIONS FROM GIRALDUS CAMBRENSIS. Arranged C. A. J. Skeel. 9d. net.
- 4. LIBRI SANCTI PATRICII. The Latin Writings of St. Patricetc. Newport J. D. White, D.D. 6d. net.
- 5. A TRANSLATION OF THE LATIN WRITINGS OF ST. PATRIC By Newport J. D. White, D.D. 6d. net.
- 6. SELECTIONS FROM THE VULGATE. Arranged by H. White, D.D. 9d. net.
- Y. THE EPISTLE OF ST. CLEMENT OF ROME. 6d. net.
- 8. SELECT EXTRACTS from Chronicles and Records relation to English Towns in the Middle Ages. Edited by F. J. Hearnshaw, M.A., LL.D. 9d. net.
- 9. THE INSCRIPTION ON THE STELE OF MESA', commor called the Moabite Stone. The Text in Moabite and Hebrawith translation by H. F. B. Compston, M.A. 6d. net.
- THE EPISTLES OF ST. IGNATIUS. Edited by T. W. Crafe D.D. 1s, net.
- 11. CHRISTIAN INSCRIPTIONS. By H. P. V. Nunn, M.A. W. two Illustrations. 1s. net.
- 12. SELECTIONS FROM THE "HISTORIA RERUM ANGLICARUM OF WILLIAM OF NEWBURGH. 1s. 3d. net.
- 13. THE TEACHING OF THE TWELVE APOSTLES. Edited T. W. Crafer, D.D. 4d. net.
- 14. THE EPISTLE OF BARNABAS. Edited by T. W. Crafer, D 6d. net.
- 15. THE CODE OF HAMMURABL By Percy Handcock, M.
- 16. SELECTIONS FROM THE TELL EL-AMARNA LETTEL By Percy Handcock, M.A. 4d. net.
- 17. SELECT PASSAGES ILLUSTRATING COMMERCIAL AND DIPLOMATIC RELATIONS BETWEEN ENGLAND AND RUSSIA. By A. Weiner, M.A., F.R.Hist.S. 1s. 6d. net.